

en l'ermita. Aquest contratemps, que feu perdre'ns una hora i mitja, fou la causa que variéssim el traçat de l'excursió, car veiem impossible poder agafar el tren a Balenyà a les 7'20.

Passat el xàfec, continuàrem el camí, devallant sempre fins a L'Arola, on agafàrem un camí plà que mena a la carretera de Viladrau, a la qual arribàrem després de passar per La Sala (casa pairal d'en Joan de Serrallonga), cap a un quart de set. Ja era fosc i amb gran dalit començàrem la marxa per la monòtona carretera, amb l'ansia d'arribar a Tona, on sabíem que hi havia telèfon, amb el qual volíem comunicar amb Granollers.

El 16 kilòmetres de carretera que'ns faltaven per a arribar a Tona, ls passàrem comentant l'excursió i fent un que altre xiste sobre'l calçat de l'amic Serra, que se l'hi havia destroçat al baixar de Sant Segimond.

A les nou, entràvem en el poble de Tona i, acte seguit ens dirigírem a Telèfons, des d'on parlàrem amb les nostres famílies, enterant-les del contratemps sofert.

Amb molts treballs trobàrem hostatje i ens deixàrem caure al llit, cançats de les emocions del dia i després de refer-nos en un no suculent però sí reparador sopar.

I, a l'endemà dematí ens cridà la malhumorada veu de l'hostaler, al temps just d'anar a Balenyà, a agafar el tren que'ns transportà a Granollers, no tinguérem prou boca per a explicar els molts contratemps que havíem sofert, però contents de l'accidentada excursió que havíem realitzat, gaudint tot un dia de les aspres belleses muntanyenques.

S.

CONTRAST

Per entre la fosca que omplenava els environs d'un poblet edificat dintre una clotada, caminava, amb pas indecís, un pobre captaire, amb el cap cot i esguardant tant sols, el terreny que sos peus trepitgen.

En aquell poblet, tot-hom estava de gala; era la festa major. ¡Podeu comptar el bullici i aldarull que regnava arreu de llurs carrers!... L'orquestra que havien contractat per aquells dies, llençava ses alegres notes omplenant de desigs que no s'apaigaven, als joves camperols, que allí, dintre l'envelat, s'espargien dançant, sens altre caboria que la d'abraçar a la nina aimada. Semblaven talment el símbol de l'amor, a l'esguardar aquelles jovenetes, que, amb la cara alegre i'ls cabells destrenats per dessobre les fresques i rosades galtes abraçaven a l'home que a cau d'orella, bo i dient-los-hi amoretes, els feia passar, sisquera per una estona, la vida agrađívola.